

פתיחה בספר במדבר

זה הספר נקראUPI המשנה יומה פרק ז' ועוד, ורבי חנינא בן גמליאל סוטה דל"ז חומש הפקודים. וכ"כ בה"ג. ונרשם בדעת רבותינו עני שני הפקודים שבזה הספר. יותר מאשר דברים שמיוחדים בזה הספר. כמו המרגלים זברכת בלעם ועוד הרבה. משום דעתך זה הספר הוא המחליף ומשנה הליכות עם ה' בח"י העולם מאז שהגיעו לארץ ישראל. מן הדרך שהלכו במדבר. שבמדבר היו מתנהגים במדת תפארת שהלך לימי משה שהוא לגמרי לעלה מהליכות הטבע. ובארץ ישראל הילכו בדרך הטבע בסתרי השגחת מלכות שמים ב"ה. וזה השני התחל עודם במדבר בשנת הארבעים כמו שביארנו בפרשת חקkt. על פי זה השני נעשו מלחמות ישראל עם הכנענים ועם סיחון בדרך הטבע. וגם המטה לא ה' עוד ביד משה תמיד אלא לעת הצורך לפי ההכרח כמו שביארנו שם. וע"ז השני המצוי בזה הספר אמרו חז"ל בבראשית רבבה פ"ג ויבדל אלהים בין האור ובין החשך זה ספר במדבר שהוא מבידיל בין יוצאי מצרים ובין באי הארץ. דבHALICOT יוצאי מצרים היה אור השגחת ה' מופיע לעין כל, שהוא כבוד ה' ותכלית הבריאה. משא"כ בהליכות באי הארץ ה' ה翔חה מכוסה. ורק המביט בעין ה' מרגיש בה כמו ההילך בחשכת לילה. או רק לפרקם ה' נרגש הה翔חה לעין כל. כמו אור הברק המAIR חשכת לילה.

אכן עיקר הפרש זהה ה' ניכר בשני הפקודים שהיו שניינו שווים בחומר המעשה. ונשתנו בצורת המעשה לפי הליכות ישראל. משום הכי בפעם הראשונה ה' על פי סדר הדגלים מד' רוחות כمرכבה לשכינה. וה' אפרים ראש הדגל וקדום למנשה. ולא כן בפקודי פרשת פינחס בשנת הארבעים. כמש"כ בפנים ב'. ועוד בפקודי פרשת במדבר היו הראשונים מוכרכחים להיות מאותו השבט. ולא כן ה' בפקודי פרשת פינחס כמש"כ בפנים א' מקרא ב'. מש"ה רשום זה העני מאד.

עד שראו חז"ל ל Kohoa שם להספר חומש הפקודים.

והנרא דעפ"י זה הכוונה אמרו חז"ל בשבת דקט"ז דזיהי בנסוע הארון הוא ספר בפני עצמו. למדנו באשר כי התחלת השני ה' מן ויהי העם כמתאוננים וג'ו. כי בשליל שהתנהגו במדת תפארת נעשו מיד אחר שחטאיהם. כי ה' צל הה翔חה על יד ימינם. ודבר זה היה קשה עליהם לשובן עד שגרם לשלווח מרגלים כאשר יבואו ריש פרשת שלוח. ומזה נשתלשל והלך עד שהגיעו לזה השני כאשר יבואו שם. ואם כן פרשה זו קטנה היא המחלוקת בין שני אופני הליכות ישראל. עד שכל חלק א' מן הספר הוא ספר בפני עצמו. כמו זה ההילך הוא ספר בפני עצמו. וזה ההילך הוא ספר בפני עצמו. וכמש"כ בפ' בראשיתעה"פ זה ספר. שספר עני גдол נקרא ספר:

במדרש (במדבר ר' פ"א) בשלשה דברים ניתנה התורה באש ובמים ובמדבר, ע"כ. ביאור הדברים דהנה שלימوت האדם היא שיהי שלם בגוף ונפש ו שכל, ולעומתם הם אש ומים ומדבר, מדבר הוא שאין לו צירוף אל ישוב העולם, ורומז לשכל האדם שהוא נשמה שמשכנה במוח שאין לה צירוף אל הגוף כמו שדקדק כ"ק אבי אדומו" ר' צאללה"ה מש"ס ברכות (י' א) שחמשה דברים שהנשמה נדמה להקב"ה ובתקה"ז (תיקונה ל' כ"ה) איתא מה הקב"ה דין את כל העולם היכי נשmeta דינה את גופא, ודין צריך להיות נבדל מבעל' דין, אש רומצת לכוחות הנפש שמשכנם לבב ורשפי רשמי אש שלhabitיו, מים רומיים לכוחות החומר שמם הם חומריים כמ"ש המהרא"ל:

וכן יש לפרש מאמרם ז"ל (חגיגה ו' ב) שהتورה כוללות ופרטות נאמרו בסיני ונשנו באוהל מועד ונשתלשו בערבות מואב, שזה מקביל לעומת שלשה אלה חלקי האדם, בהר סיני הוא נגד השכל כנ"ל, באוהל מועד נגד הנפש מקום הקרבותיהם שהם נפש תחת נפש ותוכו רצוף אהבה מבנות ירושלים שהוא כוחות הנפש כנ"ל, ערבות מואב מלשון ערבה שהוא חושך נגד כוחות הגוף והכוונה שישתלמו ישראל ע"י התורה בגוף ונפש וascal להיות כלו קודש, ושיהי התקון הכללי נגמר:

אר האלitch מעשה שטן, שבהר סיני עשו את העגל שע"ז היה חטא השכל, באוהל מועד הי' חטא המרגלים ומואבו בארץ חמדה ופחדם ממלחמת ז' אומות שללה הם חטא הנפש שמשכנה בלבד, ערבות מואב הי' חטא בנות מואב שהוא בגוף. ומכל ג' אלה נשאר לדורות, חטא העגל נאמר (שמות ל"ב) וביום פקדי וגו', חטא המרגלים נאמר (תהלים ק"ז) וישא ידו להם להפיל אותם במדבר ולהפיל זרעם בגוים ולזרותם בארץות, והם בכו בכ' של חנן ונקבעה להם בכ' לדורות, חטא

ערבות מואב נאמר (יהושע כ"ב) המעת לנו את עון פעור אשר לא הטהרנו ממן עד היום זהה: ונראה אף שהתקון הכללי לא יהיה עד ימות המשיח מ"מ נעשה תיקון מצד מה לג' אלה ע"י שליה, בית ראשון, בית שני. שליה בחלקו של יוסף נגד השכל שמשכנו במוח, וויסוף הוא בח' ראש כבמדרש (פ' ויחי) שאמר להם יוסף לשבעים אתם הגוף ואני הראש שנאמר (דברים ל"ג) תבואתה לראש יוסף ולקדוק נdry אחוי. בית ראשון שරטה בו שכינה הוא תיקון הלב משכן הנפש שהיתה האהבה בו בהtaglot כמ"ש ברשי" שיר השירים בפסוק הסבי ענייך מגדייהם הרהיבוני ונקרא לבנון שהוא לבן של ישראל כבמדרש (שיהש"ר פ"ז ס' י'). בית שני שחסרו ה' דברים ולא ה' בערך מקדש ראשון אלא בערך גוף לנפש, והבן:

(3) גלו גלו (ה' ז' י"ג)

שא': כה תברכו את בני ישראל אמרו להם (ו', כ"ג). ורש"י פירוש אמרו, כמו זכור שמרו. ונראה לפרש דהבדל יש בין זכור ליבן זכור, דזכיר הוא לשון ציוויל לעשות איזו פעולה מסוימת, ואילו היה כתוב זכור את יום השבת לקדשו, רק היה במשמעות שנקדש פעם אחת בשבת, ובזה היהת נגמרת כל המזווה. אבל מאחר שכתווב זכור, והכוונה לפעולה הנמשכת בזמן, משמעו שנזכיר משך כל השבוע את עניין קדשות וחשיבות השבת, וממנהנו של שמי הזקן, שהיה מניה יפה לאכול בשבת, וכן כולל בזזה שיש ל��רות ימי השבוע לפי מנינם ליום השבת (ולא בשמות פרטיים כגון סאנדי'י ומאנדי'י), עיין דברי הרמב"ן לפ' יתרו עה"פ זכור, ומשיכ' שמה בליקוטי תורה, עמי רפ"א אות ט"ו), ככלומר שלא נסית דעתן מן השבת משך כל השבוע.

וכזה נראה לפרש בקשר למצות ברכת כהנים, דלא טגי במא שיאמרו את נוסח הברכות פעם אחת ביום, וגמרנו, אלא כולל בהן מצוה פועלה נשכחת, שיתענינו ויתעסכו תמיד לברכתם, ובלבבם צrisk שתהייה הרגשה שרוצים לברכם, ואשר על כן אומרים בנוסח הברכה אשר קדשנו וכי וצונו לברך את עמו ישראל באהבה, מה שלא מצינו בשאר ברכות המזווה, לברך אCKERיו להניח תפילה באהבה, או לישב בסוכה באהבה, דזה שייהי רגשי אהבת אחיהם בני ישראל בכלבם מהווים חלק-עצמם מגוף המזווה, וכאמור, ואשר מהאי טעמא נהנו בחו"ל שלא לישא כבפים בימות החול אלא רק בי"ט, טוב עין הוא יברך, וכל ימות השנה הכל טרודים בפרנסתם, ורק בי"ט נמצאים הכהנים במצב רוח של שמחה, ושפירות אייכא לבם ונשי אהבה כלפי אחרים.